

Duben

Divadelní zpravodaj >>> 106. sezóna 2015/2016

DUO SIKOROVÁ & ŠPINER = HERCI ROKU 2015

BÍLÁ NEMOC JAKO GENIÁLNÍ METAFORA K DNEŠKU

KANADSKÉ SEXY PRÁDLO NA MALÉ SCÉNĚ VE DVOŘE

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

I→H HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY →★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA

Duben

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK	1.	8:30	V. Peřina – M. Tichý / HODINA KOMENSKÉHO			šk
			Hravá inscenace o Učitelích národů... Režie M. Tichý. Divadlo loutek Ostrava			
		10:30	HODINA KOMENSKÉHO			šk
		19:00	A. Saramonowicz / TESTOSTERON			Q
			Komedie, která sleduje snahu sedmi zcela odlišných mužů pochopit, v čem tkví jejich živočišná podstata. Hrají J. Zadražil, V. Štěpánek, J. Hofman, J. Nosek, J. Racek a další. Režie V. Štěpánek. Divadlo Komedie, Praha			
NEDĚLE	3.	19:00	CARMEN À LA GYPSY DEVILS			
			Tanečně-hudební show v podání baletu Slovenského národního divadla , taneční skupiny Credence a orchestru Cigánski Diabli . Režie L. Cmorej. Pardubické hudební jaro 2016			
ÚTERÝ	5.	19:00	KONEC MASOPUSTU	KONEC 21:25	7. REPRÍZA	A
STŘEDA	6.	19:00	CABARET	KONEC 21:45	37. REPRÍZA	V
ČTVRTEK	7.	17:30	HEJ, MISTŘE!	KONEC 20:10	17. REPRÍZA	J
PÁTEK	8.	18:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KONEC 20:10	39. REPRÍZA	G
SOBOTA	9.	16:00	P. Dostál – R. Pogoda / VÝTEČNÍCI			DERNIÉRA
			Muzikál o maturitní třídě premiantů. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
NEDĚLE	10.	16:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 18:30	59. REPRÍZA	
ÚTERÝ	12.	18:00	RODINNÝ PODNIK	KONEC 20:40	13. REPRÍZA	Z
STŘEDA	13.	17:30	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 20:00	26. REPRÍZA	S
ČTVRTEK	14.	19:00	R. Cooney / PRACHY!!!			ZADÁNO
			Divadlo Palace, Praha			
PÁTEK	15.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	61. REPRÍZA	
SOBOTA	16.	18:00	KONEC MASOPUSTU	KONEC 20:25	8. REPRÍZA	U
NEDĚLE	17.	19:00	E. Taylor / VZTAHY NA ÚROVNI			
			Komedie ze zákulisí vysoké politiky. V hlavní roli L. Vaculík. Režie A. Procházka. Háta, Praha			

ÚTERÝ	19.	19:00	RODINNÝ PODNIK	KONEC 21:40	14. REPRÍZA	K	
STŘEDA	20.	19:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	KONEC 21:25	15. REPRÍZA	R	
ČTVRTEK	21.	19:00	DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ	KONEC 22:00	16. REPRÍZA	M	
PÁTEK	22.	10:00	BÍLÁ NEMOC	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA			VG
		19:00	KONEC MASOPUSTU	KONEC 21:25	9. REPRÍZA	E	
SOBOTA	23.	19:00	BÍLÁ NEMOC	I . PREMIÉRA			P1
NEDĚLE	24.	19:00	BÍLÁ NEMOC	II. PREMIÉRA			P2
PONDĚLÍ	25.	19:00	E. Assous / HERCI JSOU UNAVENI				
Komedie z hereckého prostředí. Známa herečka pozve na grilování několik svých kolegů. Půjde však jen o přátelské setkání? Hrají S. Skopal, S. Postlerová / V. Křížová, M. Zahálka, N. Konvalinková / J. Boušková a další. Režie J. Novák. Agentura Harlekýn, Praha							
ÚTERÝ	26.	8:30	M. Zákostelecký – V. Poul / PODIVUHODNÝ CIRKUS DR. TARZANA				ŠK
			Divadelní podívaná pro milovníky zvířat a cirkusů. Režie M. Zákostelecký. Divadlo Drak, HK				
		10:30	PODIVUHODNÝ CIRKUS DR. TARZANA				ŠK
		17:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	KONEC 19:25	16. REPRÍZA	L	
STŘEDA	27.	18:00	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 20:30	27. REPRÍZA	N	
PÁTEK	29.	19:00	BÍLÁ NEMOC	3. REPRÍZA			H
SOBOTA	30.	13:30	ČÁRY MÁRY PERNÍČEK				
Čarovné ohlédnutí za nejúspěšnějšími choreografiemi dětského folklorního souboru Perníček, pořad proběhne v rámci oslav 30. výročí jeho založení.							
		19:30	LHÁŘI	KONEC 22:00	29. REPRÍZA		

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PÁTEK	1.	19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45	15. REPRÍZA	E1 + H3
SOBOTA	2.	18:00	KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?	KONEC 20:15	24. REPRÍZA	T2
NEDĚLE	3.	16:00	TUČŇÁCI NA ARŠE	↔ KONEC 17:10	21. REPRÍZA	
PONDĚLÍ	4.	10:00	TUČŇÁCI NA ARŠE	↔ KONEC 11:10	22. REPRÍZA	ŠK
		18:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 20:45	131. REPRÍZA	ZADÁNO
PÁTEK	8.	10:00	SEXY PRÁDLA	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA		VG1
SOBOTA	9.	19:00	SEXY PRÁDLA	I. PREMIÉRA		P1A
NEDĚLE	10.	19:00	SEXY PRÁDLA	II. PREMIÉRA		P2A

STŘEDA	13.	9:00	B. Zelenka – E. Záměš / ELCE, PELCE DO PEKELCE	šK
			Zábavná pohádka o chudém království. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK	
		10:30	ELCE, PELCE DO PEKELCE	šK
		19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45 16. REPRIŽA A2 + A3
ČTVRTEK	14.	19:00	M. McDonagh / PAN POLŠTÁŘ	
			Násilná a ironická hra s překvapivým dějem, která vstupuje do prostředí krutých mýtů. Hrají O. Rychlý, J. Lásk, O. Novotný a F. Müller. Režie T. Karpianus. Divadlo Perštýn, Praha	
PÁTEK	15.	10:00	SEXY PRÁDLO	3. REPRIŽA VG2
NEDĚLE	17.	15:00	T. Kraucher / POHÁDKY PRO VÁS	
			Pohádková skládanka složená ze dvou veselých příběhů na klasické motivy – Kocour, myš a hrnek sádla a O nemocné princezně. Režie T. Kraucher. Divadlo Pohádka, Praha	
PONDĚLÍ	18.	8:30	POHÁDKY PRO VÁS	šK
		10:00	POHÁDKY PRO VÁS	šK
		19:00	BEZ NÁPOVĚDY	 str. 17–18
			Zábavný diskusní pořad J. Uherové plný vzpomínání, veselých historek, hudby i kulinářských dobrot, který tentokrát blíže představí P. Janečkovou , L. Špínera a T. Lněničku .	
STŘEDA	20.	19:00	FILHARMONICI A ROCKEŘI	 str. 19
			Společný koncert uskupení Corvus Quartet a rockové kapely Simulantenbande .	
ČTVRTEK	21.	20:00	J. Hájíček / FOTBALOVÉ DENÍKY	
			3D verze úspěšné „road movie“. Účinkují J. Hájíček, L. Hejlík a V. Hollá. LiStOVání	
NEDĚLE	24.	19:00	B. HRZÁNOVÁ & CONDURANGO	
			Koncert kapely, která je žánrově nezařaditelná a v níž se mísí šanson s latinskými rytmy.	
ÚTERÝ	26.	19:00	SEXY PRÁDLO	4. REPRIŽA A1
STŘEDA	27.	19:00	ŠŤASTNÉ DNY	KONEC 20:45 17. REPRIŽA B3 + F2
ČTVRTEK	28.	19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	DERNIÉRA KONEC 21:10 34. REPRIŽA
SOBOTA	30.	19:00	SEXY PRÁDLO	5. REPRIŽA P1B

VČD NA ZÁJEZDECH

SOBOTA	2.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	KOLÍN
ČTVRTEK	14.	19:00	MEZI NEBEM A ZEMÍ	MLADÁ BOLESLAV
ČTVRTEK	28.	19:00	KRÁLOVA ŘEČ	TÁBOR

M. Ríml / SEXY PRÁDLO

🔗 str. 8–9

Manželství ve hře na pomezí sitcomu a vztahové komedie. Alice a Henry spolu žijí pětadvacet let. Jejich děti odešly na studia a oni se ocitli v situaci, kterou zná mnoho párů v jejich věku: jiskra v jejich manželském krbu skomírá. Alice se s tím nechce smířit, a proto zakoupí knihu Sex pro trumbery a naplánuje víkend v luxusním hotelu. Může tato kniha opravdu pomoci vyřešit partnerské neshody a zažehne opět jiskru erotiky? Hrají R. Chvalová a A. Postler. Režie A. Doležal j. h.

K. Čapek / BÍLÁ NEMOC

🔗 str. 12–15

Hra jako varování před hrozbou války a námi samotnými. Na zemi vládne z více stran touha po válce. Zemi však nezaplaví jen tato tužba, ale i bílá nemoc, která se nedá léčit a je prudce nakažlivá. Lék objeví Dr. Galén, který svojí metodou léčí jen chudé. Ostatním dá podmínku, za které je ochoten svůj lék vydat všem – aby se přičinili o konec válečných plánů a o světový mír navždy. Touha po penězích, slávě a moci čelních představitelů států a zfanatizovaný dav jsou však Galénovým silným protihráčem... V hlavních rolích M. Němec, T. Lněnička, M. Mejzlík a R. Žák. Režie M. Tyc j. h.

A. Ayckbourn / RODINNÝ PODNIK

Dynamická komedie o zkorumpovaném systému a světě. Hrají J. Kalužný, L. Mecerodová, P. Janečková, J. Pejchal a další. Režie R. Bellan j. h.

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch neabsurdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek j. h.

M. McDonagh

MRZÁK INISHMAANSKÝ

🔗 str. 18

Tragikomedie drsná i melancholická o překračování vlastních hranic. V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špiner j. h.

J. Brdečka – J. Rychlík – V. Hála LIMONÁDOVÝ JOE

Česká hudební parodie westernů z Divokého západu. V titulní roli J. Pejchal. Režie M. Schejbal j. h.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivé anglické konverzace. Hrají P. Borovec, L. Špiner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

E. Albee / KDO SE BOJÍ V. WOOLFOVÉ?

Dráždivá sonda do manželských vztahů plná dějových zvratů, smutku i humoru. Hrají J. Janoušková, J. Kalužný, J. Ondrušková a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

J. Topol / KONEC MASOPUSTU

🔗 str. 10–11

Básnické drama odehrávající se na konci masopustního veselí v době dokončování kolektivizace vesnic. Poslední, kdo vzdoruje, je rolník Král. Nejde však jen o něj, ale o tradiční hodnoty jako takové! V hlavních rolích M. Mejzlík, M. Němec, P. Borovec, J. Ondrušková, J. Pejchal a masopustní maškary. Režie B. Rychlík j. h.

S. Beckett / ŠŤASTNÉ DNY

Bizární groteska z konce světa i života jednoho páru. Hrají Z. Bittlová a M. Mejzlík. Režie J. Augustín j. h.

U. Hub / TUČŇÁCI NA ARŠE

Úsměvný biblický příběh v klauniádě o třech tučňácích. Hrají V. Macková, J. Ondrušková, P. Borovec a L. Špiner. Režie M. Pecko j. h.

V. Mašková / HEJ, MISTŘE!

Životní pouť významného českého skladatele J. J. Ryby. V hlavní roli T. Lněnička. Režie M. Tarant j. h.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie za branami kláštera... Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a J. Ondrušková. Režie L. Olšovský j. h.

P. Valentine / MEZI NEBEM A ZEMÍ

Romantická komedie o soužití dvou světů. V hlavních rolích P. Janečková, P. Dohnal, M. Sikorová a P. Borovec. Režie K. Dušková j. h.

J. Kander – F. Ebb – J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla v jednom z neúspěšnějších muzikálů všech dob. V hlavních rolích M. Sikorová, L. Špiner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

A. Schnitzler / DUŠE – KRAJINA ŠIRÁ

Tragikomedie o partnerských vztazích, o manželství, lásce a nevěře. V hlavních rolích M. Němec, P. Janečková a P. Dohnal. Režie R. Lipus j. h.

J. Lynn – A. Jay – K. Žantovská JISTĚ, PANE MINISTŘE

Divadelní verze kultovního britského televizního sitcomu o tom, jak se dělá vysoká politika. V hlavních rolích P. Dohnal, P. Kostka j. h. a M. Němec. Režie P. Novotný.

KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?, FOTO J. VOSTÁREK

LIMONÁDOVÝ JOE, FOTO J. FAUKNER

PŘIPRAVUJEME NA KVĚTEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE **1.** 16:00

K. Poláček – V. Peška / BYLO NÁS PĚT

Scénická adaptace známé humoristické knihy. Působné vyprávění o dobrodružstvích pětice kamarádů, kteří za své časté rošťárny inkasují kázání a pohlavky dospělých. Režie V. Peška. **Divadlo Radost, Brno**
Sleva 30 % pro děti do 15 let!

NEDĚLE **22.** 19:00

F. Veber / CHLAP NA ZABITÍ

Francouzská komedie o tom, jak se profesionální zabiják stane obětí sebevraha. Hrají F. Blažek, M. Vladyka a další. Režie J. Nvota. **Pantheon production, Praha**

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK **5.** 19:00

KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ?

J. Janoušková za roli Marthy v užší nominaci na Cenu Thálie 2015!

STŘEDA **11.** 18:00

M. Doležalová / KAFE A CIGÁRKO

Pro velký úspěch další repríza! 3D verze úspěšného blogu, který vyšel i knižně s podtitulem Historky z hereckého podsvětí. Účinkují B. Jánová a G. Hašek. **LIŠTOVÁNÍ**

KUNĚTICKÁ HORA

ČTVRTEK **26.** 20:30

LIMONÁDOVÝ JOE

PÁTEK **27.** 20:30

LIMONÁDOVÝ JOE

SOBOTA **28.** 20:30

LIMONÁDOVÝ JOE

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

MARTINA SIKOROVÁ A LÁĎA ŠPINER

OBHÁJILI POZICI NEJOBLÍBENĚJŠÍCH HERCŮ DIVADLA

V pátek 11. března se v Městském divadle uskutečnil **Divadelní bál** s trochou nadsázky označovaný jako pardubický Ples v Opeře. Plesovní hosté si plnými doušky užívali nejen tance na jevišti a bohatého programu, ale také se hned v úvodu dozvěděli **výsledky divácké ankety o nejoblíbenější herečku a herce VČD roku 2015.**

Titul nejpobornější herečky si z plesu podruhé za sebou odnesla **MARTINA SIKOROVÁ**, která získala nejvíce hlasů za roli zpěvačky Sally Bowles v muzikálu Cabaret. Na druhém místě se umístila **Petra Janečková**, jež se může pyšnit předešlými již deseti oceněními pro nejoblíbenější herečku VČD, a třetí pozice patří **Janě Ondruškové**, což je po roce a půl v pardubickém angažmá ohromným úspěchem! Diváčky nejoblíbenějším hercem pardubického

divadla se poosm v řadě stal **LADISLAV ŠPINER**, jehož obdivovatelé odevzdávali anketní lístky se zmínkou „za všechny role“. Na druhé místo především díky roli krále Jiřího VI. v inscenaci Králova řeč diváci znovu po dvou letech vynesli loňského držitele bronzu **Martina Mejzlíka** a na třetí příčku z loňské stříbrné pozice klesl **Petr Borovec**, který nejvíce sympatizantů získal v roli Lorda Babberleyho v komedii Charleyova teta. Vyhlášen byl i absolutní vítěz ankety. Nejvyšší počet diváckých hlasů v roce 2015 získala stejně jako vloni Martina Sikorová, kterou Herecká asociace odměnila cenou v podobě obrázku Adolfa Borna a finanční premií.

Fotografie z plesu si můžete prohlédnout na webových stránkách divadla www.vcd.cz. RaS

FOTO J. SEJKORA

REŽISÉR ADAM DOLEŽAL

si už dva týdny zkouší SEXY PRÁDLO

A. DOLEŽAL S.A. POSTLEROV NA PRVNÍ ČTENÉ ZKOUŠCE KOMEDIE SEXY PRÁDLO, FOTO J. SEJKORA

První ze dvou našich dubnových premiér se uskuteční na Malé scéně ve dvoře. Jedná se o vztahovou komedii kanadské autorky Michele Riml Sexy prádlo, kterou si možná mnozí z vás pamatují ze scénického čtení uvedeného před dvěma lety v rámci cyklu INprojekty. Po úspěšném scénickém čtení se nyní můžete těšit na plnohodnotnou inscenaci, kterou pro vás připravuje mladý hostující režisér ADAM DOLEŽAL.

Adame, kdo před dvěma lety přišel s nápadem uvést jako scénické čtení právě hru Michele Riml Sexy prádlo?

Hru mi poslal dramaturg Zdeněk Janál společně s dvěma dalšími tituly, ze kterých jsem mohl vybírat. Sexy prádlo se mi hned od začátku líbilo nejvíc.

V čem spočívala výhoda textu Michele Riml oproti ostatním?

Hlavně v tom, že text se mi četl takřka sám. Vzal jsem si ho s sebou do pelechu, za hodinku jsem ho měl přečtený, nahlas jsem se u toho smál a na konci jsem se dokonce i dojal. Navíc jsem se tam poznal, což si myslím, že je velká přednost této hry – řeší věci, které každý z nás velmi dobře zná (nebo třeba už i zažil), a přitom je jedno, jestli je mu dvacet nebo padesát a jestli je muž nebo žena. Když jsem dal hru přečíst svojí tehdejší přítelkyni s tím, že se pobaví, po přečtení mi řekla, že je to podle ní naopak velmi smutná hra. (SMÍCH) Ale samozřejmě že se u toho taky zasmála. Nicméně to pro mě bylo znamení, že hra má silný potenciál, když se v ní najdou dva lidi, a přitom každý jinak.

Jaká byla pak cesta k uvedení Sexy prádla jako titulu na Malé scéně?

Čtení jsme hráli, tuším, třikrát. Když jsme se rozhodli udělat z něj plnohodnotnou inscenaci, narazili jsme na problém s autorskými právy, dlouze jsme ho řešili, až jsme nakonec zjistili, že práva už koupilo jiné divadlo. Zkoušeli jsme se s nimi nějak dohodnout alespoň na zapůjčení práv, ale to také nevyšlo. Pak nás napadlo, že bychom mohli zinscenovat pokračování Sexy prádla. (MICHELE RIML HO NAPSALA V ROCE 2012 POD NÁZVEM VZHŮRU DO DIVOČINY! – POZN. RED.) Ovšem ve chvíli, kdy jsme oslovili překladatelku Jitku Sloupovou, ozvalo se první divadlo s tím, že chce inscenovat i druhý díl a dá nám tedy práva na ten první. (SMÍCH)

Tedy to nebylo až tak jednoduché... Jak probíhala práce s textem ještě před samotným zkoušením? Jako dramaturgyně jsem přišla výjimečně už k hotovému, takže i když teď v průběhu zkoušení ještě text spolu s herci upravujeme, hlavně úpravy a škrty mě minuly.

U scénického čtení jsme museli spoustu věcí škrtnout. Měli jsme omezený počet zkoušek a textu bylo opravdu hodně. Hra je hlavně o temporytmu, takže jsme potřebovali předem vyhodit problematické části, aby byl text pro herce co nejpřirozenější. Upravovali jsme a škrtili i z toho důvodu, že jsme museli mít na paměti herce s textem v ruce. Čili například část scény se zavazánýma očima musela pryč, jelikož se zavazánýma očima se dost špatně čte. Přístup k textu je i nyní velmi podobný – zásadní pro nás je, aby se v něm herci cítili svobodně, takže jak víš, i teď během zkoušení text drobně upravujeme, zbavujeme ho nepřirozených formulací, takových, které jsou třeba poněkud literární nebo ne tak živé, jak by mohly být, přičemž zachováváme původní význam.

Co všechno zahrnuje tvoje příprava před zahájením zkoušek v divadle?

To je pokaždé jiné, záleží na tom, na jaký typ hry se připravuji. Jinak se připravuji na konverzačku než na klasiku typu Gazdina roba. Například ke klasičtějším hrám si dělám poměrně důkladnou rešerši toho, proč a kdy to autor napsal, pokud jde o zahraniční hru, snažím se přečíst si originál, srovnat jeho různé překlady. Zjišťuji, kdy a kde se u nás hra hrála, snažím se vysledovat nejpůvodnější inscenace, ale na druhou stranu mě zajímají i ty neúspěšné – co se nepovedlo atd. Zkrátka se předem snažím shromáždit co nejvíce informací. Konkrétně u Sexy prádla to nebylo až tak moc složité, hra se u nás hrála celkem dvakrát, když započítám i naše scénické čtení. Ale i tak jsem si zjišťoval informace o autorce, o tom, jak se hra uvádí v zahraničí... Po této fázi přichází čas sednout si se scénografem, v našem případě se scénografkou, a promyslet způsob, jak hru pojmout výtvarně. Samozřejmě u těch klasičtějších kusů ještě přibývá otázka interpretace, která u Sexy prádla do jisté míry odpadla, protože už z textu je jasné, jakým způsobem je nutné ho inscenovat.

Když jsme zmínili výtvarnou složku inscenace – scénu a kostýmy k Sexy prádlu navrhla vynikající scénografka a velmi sympatická žena Agnieszka Pátá-Oldak, která u nás v Pardubicích hostuje poprvé. Ty jsi s ní ale pracoval už i dříve, že?

S Agnes teď děláme už třetí věc. První byla Gazdina roba v Příbrami. Velmi mě baví její přístup k práci. Nejdrív se vždy sejdeme nad textem, probereme spolu téma a ona pak přichází s výtvarnými návrhy. Neřeší vnějšíkovou ornamentálnost, jde na to zevnitř. Její scéna a kostýmy vždy vycházejí z tématu hry, což pak pomáhá jednak mně, jednak hercům, ale i divákům.

Herecké obsazení se od scénického čtení Sexy prádla nezměnilo. Postavu Alice zkouší opět Romana Chvalová a v roli Henryho uvidí diváci znovu Alexandra Prostlera. Jak se ti s nimi pracuje?

Velmi dobře. Zjistil jsem to už během přípravy scénického čtení, a proto se mi teď na obsazení nechtělo nic měnit. Romanka a Lexa jsou herci, kteří přesně vědí, o čem hrát. Výhodou je, že mají větší životní zkušenosti než já, takže mi v mnohem mohou i poradit. Samozřejmě je pro ně náročné naučit se tolik textu, ale na druhou stranu jsou oba velmi pracovití a už teď – po dvou týdnech zkoušení – je vidět velký posun. Také jsou oba velmi tvořiví, což vítám, protože vnímám herce v rámci tvůrčího týmu jako nejdůležitější složku.

Podle toho, co jsem měla možnost na zkouškách zažít, soudím, že nejsi typ režiséra „drsoně“, který by si s klapkami na očích ostře prosazoval svou představu.

Ne, to mě opravdu nebaví. Divadlo má být přece zába-va – pro své tvůrce je náročné psychicky i fyzicky. Když se tím člověk má živit, nemůže ho to štvát, to by bylo neúnosné! (SMÍCH) Pro mě není nic zajímavého na tom snažit se prosazovat pouze vlastní vizi, byť třeba sebedokonalejší. Mnohem víc mě baví společné hledání. Když přijdu na první čtenou zkoušku, precizně připravený řeknu hercům o nějakém ze svých nápadů a hned se najde někdo, kdo přijde s lepším nápadem, jsem na vrcholu blaha. (SMÍCH) Mnohem lépe se mi pracuje v tvořivém prostředí. Vznikne pak daleko příjemnější, uvolněná pracovní atmosféra.

Děkuji ti za rozhovor, Adame, a pevně věřím, že nám i hercům ta příjemná atmosféra vydrží i v generálovém týdnu! AnH

PREMIÉRY 9. A 10. DUBNA NA MALÉ SCÉNĚ VE DVOŘE

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Od 27. února máme opět na repertoáru vrcholné dílo Josefa Topola **Konec masopustu**, jemuž současnou podobu vtiskl režisér Břetislav Rychlík. Pardubické uvedení z roku 1963 bylo velmi ceněné kritikou i samotným autorem, naši novou verzi už autor bohužel neuvidí, ale recenzentů z celé republiky se na premiéře sešlo nespočet a jejich bezprostřední ohlasy byly znovu kladné. Slovy chvály nešetřily ani další osobnosti politického a kulturního života, které si premiéru také nenechaly ujít. Sice ve foyer hrála cimbálovka z Kyjova, ale v divadle to spíš připomínalo premiérový rej v některém z významných pražských divadel. Pardubice byly svědkem divadelní události, která jednoznačně přesáhla hranice našeho regionu!

Kdo na premiéře **Konce masopustu** nechyběl, si můžete prohlédnout na následujícím výběru fotografií.

Kompletní fotogalerii naleznete na webu divadla www.vcd.cz. A s vámi se, doufáme, brzy uvidíme na některé z repríz této výjimečné inscenace.

RaS

M. MEJZLÍK JAKO ROLNÍK KRÁL A P. BOROVEC COBY JEHO SYN JINDŘICH, FOTO J. FAUKNER

PREMIÉRU SI NENECHAL UJÍT SPISOVATEL A DRAMATIK PAVEL KOHOUT, KTERÝ SE NA SPOLEČNÉM SETKÁNÍ VE FOYER VYZNAL PARDUBICKÉMU DENÍKU Z LÁSKY K NAŠEMU DIVADLU.

LITERÁRNÍ KRITIK A JEDEN Z NEJVÝRAZNĚJŠÍCH ČESKÝCH PUBLICISTŮ PÍŠÍCÍ DO LIDOVÝCH NOVIN JIRÍ PEŇAS V ROZHOVORU S DOKUMENTARISTKOU MONIKOU RYCHLÍKOVOU, MANŽELKOU REŽISÉRA.

DO PARDUBIC ZAVÍTALI TAKÉ HEREČKA NÁRODNÍHO DIVADLA EVA SALZMANNOVÁ A JEJÍ MUŽ, VÝZNAMNÝ DRAMATIK, SCENÁRISTA A NOVINÁŘ KAREL STEIGERWALD.

MEZI HOSTY BYLA I SENÁTORKA A BÝVALÁ ÚSTAVNÍ SOUDKYNĚ ELIŠKA WAGNEROVÁ, KTERÁ PREMIÉRU ZHLÉDLA S PŘEDSEDOU ÚSTAVNÍHO SOUDU PAVLEM RYCHETSKÝM.

DLOUHOLETÝ ČLEN A SÓLISTA BALETU NÁRODNÍHO DIVADLA VLASTIMIL HARAPES SE PO PREMIÉRE SEŠEL S DRAMATURGEM HRY ZDENKEM JANÁLEM A CHOREOGRAFKOU HANOU ACHILLES.

NEDĚLNÍ PREMIÉRU NAVŠTÍVIL KAREL SCHWARZENBERG, JENŽ PO PŘEDSTAVENÍ PŘIJAL POZVÁNÍ REŽISÉRA BŘETISLAVA RYCHLÍKA NA SKLENKU DOMÁČÍ SLIVOVICE. FOTO JIRÍ SEJKORA

BÍLÁ NEMOC JE GENIÁLNÍ METAFOROU, ŘÍKÁ REŽISÉR MIKOLÁŠ TYC

M. TYC NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE BÍLÉ NEMOCI, FOTO J. SEJKORA

Hra Karla Čapka *Bílá nemoc* podle našeho názoru bohužel nabyla v dnešních časech takové aktuálnosti, že jsme se ji rozhodli uvést na naše divadelní prkna. Bohužel proto, neboť je hrou varovnou – a varování přichází ve chvíli, kdy ve společenské atmosféře je pociťováno nějaké ohrožení. Ono „bohužel“ samozřejmě nepatří Čapkovu dílu samotnému – z divadelního i dramatického hlediska se jedná o dílo výjimečné, o dílo vysoké kvality. Ovšem může dnes rezonovat – a jedním z poslání divadla je právě to, aby reagovalo na to, co je v dané chvíli společensko-politicky živé. Ale zmíněné ohrožení je samozřejmě v každém z nás – a k těm nejniternějším otázkám, které si každý musí zodpovědět sám, Čapek míří. Poukazuje na humanitu, která by nám měla být vlastní. V době válečných hrozeb svět zachvacuje nevyléčitelná bílá nemoc, když v tom se zjevuje doktor Galén, který na léčivou metodu přišel, ale poža-

duje za ni věčný mír. Je to utopie nebo přirozená potřeba, která souvisí s naším lidstvím? Však ani Galén se neobejde bez vnitřního konfliktu. Na jevišti tuto postavu přivede svým prostřednictvím Milan Němec, v roli Dvorního rady Sigelia se objeví Tomáš Lněnička, úlohu Maršála ponese na svých bedrech Martin Mejzlík, Radek Žák ztvární Barona Krüga. Režie se chopil mladý režisér MIKOLÁŠ TYC, který nám v úvodu zkoušení odpovídal na několik otázek...

Mikoláši, v Pardubicích jsi již jednou pracoval – na scénickém čtení komedie *Šlevice* na zádech. Jak na tuto zkušenost vzpomínáš?

Vzpomínám s radostí. Scénické čtení je vždycky adrenalinová nálož, ale tady to bylo spojené s velice příjemným zkoušením, takže jsem to přežil bez úhony a mikroinscenaci jsem si vlastně dost užil. Moc mě potěšilo i setkání s autorem Fredem Apkem.

Jaké jsi tenkrát nabyl o pardubickém divadle a samotných Pardubicích poznatky? Mohl jsi již srovnávat s prací v jiných divadlech...

No jaké? Dobré! Moc se mi líbilo – a líbí – to nadšení a odhodlání, díky kterému vznikají právě takovéhle drobné scénické črty mimo hlavní dramaturgický plán. To je úžasná „nadstavba“ k běžnému provozu. A pokud jsme u neběžných záležitostí, pak musím vzpomenout i na jedinečný GRAND Festival smíchu, kde jsem navíc měl možnost několikrát být. Tak jaké můžeš mít jiné poznatky, než že v Pardubicích mají rádi divadlo... Jo a teda ještě že v něm navíc mají hezký klub.

Jakou dramatikou se v poslední době režířně zabýváš nejvíce?

V poslední době jsem měl štěstí na řadu různorodých her, takže žádnou konkrétní oblast dramatiky asi nepřednostňuji. Ostatně v této sezóně jsem se režířně vyřádil jak na šílené komedii Spášené nůžky v Městském divadle v Brně, tak na muzikálu Kabaret v Mladé Boleslavi, a navíc jsem měl možnost pracovat v Ostravě u Bezručů, kde jsem nazkoušel klasické drama Úklady a láska. Ta pestrost mě velice baví, divadlo podle mě musí být různorodé.

Jaký máš vůbec obecně vztah k dílu Karla Čapka? Máš k němu respekt?

V poslední době si jeho dílo pro sebe znovu objevuji. Čapek patří k těm šťastným autorům, kteří tě mohou oslovit v různých životních obdobích, a pokaždé najdeš něco nového. Nedávno mě takto znovu přitáhl Krakatit. A díky inspirujícím podnětům od mých spolužáků a pedagogů na DAMU objevuji i nové rysy Karla Čapka – divadelníka. Protože jím on skutečně byl. Takže můj respekt má, bezesporu.

Inscenuješ Bílou nemoc. Je to hra, která není uváděná na divadelních jevištích zrovna často. Čím tě přesvědčila, abys uznal, že na scénu v současné době patří?

Jak jsem naznačil – je to především velký divadelní cit pro paradoxní situaci, nečekané prolínání idejí a myšlenkových směrů a velká elegance v zobrazení fiktivního (protože typizovaného) světa. Tyhle všechny aspekty dohromady vytváří z Bílé nemoci hru, která si zaslouží, aby byla inscenována. Strašně mě zklamalo, jak hloupě je hra interpretovaná třeba na wikipedii – protože pokud se toto pro někoho může stát východním bodem pro poznání díla, pak je to vážně strašná škoda. Ta hra je mnohem bohatší, než aby byla omezena optikou čtenářského deníku zoufalého maturanta.

Jaká její témata podle tebe mohou rezonovat s dneškem, případně se společensko-politickou situací u nás a ve světě?

Baví mě třeba téma „normálního člověka“ a fungujícího „systému“, což nejsou na první pohled

témata nejzásadnější. Jenže jsou to právě obyčejní lidé, bezejmenný dav, který se rozhodne následovat Maršála (jak aktuální!) a jdou za ním kamkoliv a vykonají cokoliv. A pokud se jemu (ale nejen jemu, ale i dvornímu radovi, celé společnosti) podaří vytvořit systém, který považujeme za přirozený, pak jako kdyby nezbylo žádné místo pro humanitu, pro lidství. Když se necháš ovládnout strachem, pak jsi opravdu v nesnázích, a celá společnost k tomu někdy inklinuje. To je podle mě nemoc dneška a bílá nemoc je v tomto smyslu geniální metaforou.

Čapek napsal svoji hru v roce 1937 v předválečném ovzduší. Pociťuješ ty sám podobné ovzduší dnes, nebo tak radikální situaci necítíš?

Snažím se věřit, že snad nikdo není tak hloupý, aby podlehl radikálním názorům a jednal proti zájmům druhých. Ale pochopitelně že paralelu s dneškem vnímám, řada věcí se jeví velmi podobně, bohužel.

Myslíš, že by se dala hrát i v jiných zemích, nebo je úzce svázaná s českým národem, s lokálními problémy?

Opravdu si myslím, že je to hra svým způsobem modelová, s typizovaným světem, takže podle mě není vázaná jen na naši zemi. Bílá nemoc měla jen to štěstí (nebo smůlu), že ve své době natolik rezonovala s aktuální situací, až ji to jakoby zařadilo do historických mezí (i díky inscenační tradici a skvělému filmu). Ale hra samotná je nadčasová.

Mnoho diváků může znát stejnojmenný film s Hugo Haasem, který ho také režíroval.

Jak se liší od Čapkovy divadelní hry a od tvých režířních představ, se kterými nyní vstupuješ do zkoušení?

Odpovím asi vyhýbavě, protože jsme právě začali zkoušet – takže nakonec uvidí diváci sami. Jde o to, že film, svým založením a svými výrazovými možnostmi, velice podporuje naturalistickou a věcnou stránku věci. Navíc sloužil jistému přesvědčení, a byl proto i zakázán. Na divadle se pokusíme vytvořit svět smyšlený, bez konkrétních odkazů na dobu vzniku díla. Pak se snad objeví i jiné kvality Bílé nemoci, zjemněná její skvěle, až absurdní dialogy, paradoxní komické situace a vůbec všechny groteskní, lomené i něžné momenty.

Pro postavu doktora Galéna jsi zvolil Milana Němce, kterého jsi již znal ze zkoušení v Městském divadle Brno. Proč právě jeho?

Protože Milan Němec má v sobě něco, co podle mě musí být i v Galénovi – Milan má dar vidět věci trošičku jinak a nebojí se je pojmenovat (a i proto je taky takový skvělý bavič). No a skvěle se mi s ním spolupracovalo. Takže pak jsem se jen přijel podívat na Duši – krajinu širou, abych si ho dokázal představit v místních kulisách – a bylo jasno.

Bílá nemoc – poprvé u Pardubicích

Premiéra Čapkova dramatu **Bílá nemoc** se uskutečnila ve Východočeském divadle 31. května roku 1958, tedy před bezmála 60 lety. Inscenaci tehdy režíroval jeden z nejvýraznějších pardubických režisérů Zdeněk Bittl, jenž právě v 50. letech vytvořil řadu divácky atraktivních a kritikou ceněných inscenací. Do hlavních mužských rolí obsadil Františka Bačku (Dr. Galén), Petra Skálu (Dvorní rada Sigelius) a Josefa Elsnera (Maršál). V gigantickém obsazení (dvaatřicet postav/herců proti současným devatenácti) se objevil téměř celý soubor včetně nám dnes dobře známých herců, jako byla Anna Ferencová, Alexej Gsöllhofer, Milan Sandhaus, Jana Štěpánková, Karel Urbánek a další. Při pátrání po recenzích inscenace v jednom z dobových regionálních periodik s oslnivým názvem ZÁR jsem přečetla mnoho zajímavých titulků, nicméně jakoukoli zmínku o premiéře Bíle nemoci jsem nenašla. V kontrastu s následující citací z Čapkovy předmluvy ke hře, neodolám, abych neuveřejnila alespoň ty nejzajímavější, které svým způsobem dokreslují atmosféru tehdejší doby:

Na 60 % cukrovky vyjednoceno!

30. KVĚTNA 1958 (TĚSNĚ PŘED PREMIÉROU)

Přes 80 % cukrovky vyjednoceno!

3. ČERVNA 1958 (PO PREMIÉRE)

Ženy našeho kraje pomohou dovršit socialistickou výstavbu

Budou první i v senoseči?

Učňové u Rybituí se uyznamenali

VĚŘÍ STRANĚ A STRANA VĚŘÍ JIM

Z časlavských trojčátek jsou už čilí cvalíci!

Dva velké světové názory se tu setkávají tak říkajíc nad ložem bolesti a v jejich konfliktu se rozhoduje o životě a smrti malomocného obyvatelstva.

Ten, kdo je představitelem vůle moci, se na své cestě nenechá zastavit soucitem s lidskou bolestí a hrůzou; ten pak, kdo se s ním utkává ve jménu humanity a úcty k životu, odpírá pomoc trpícím, protože sám fatálně přejímá neúprosnou morálku boje.

I ve jménu míru a humanity se bude zabíjet a umírat v hekatombách, bude-li se ten spor muset jednou vybojovat.

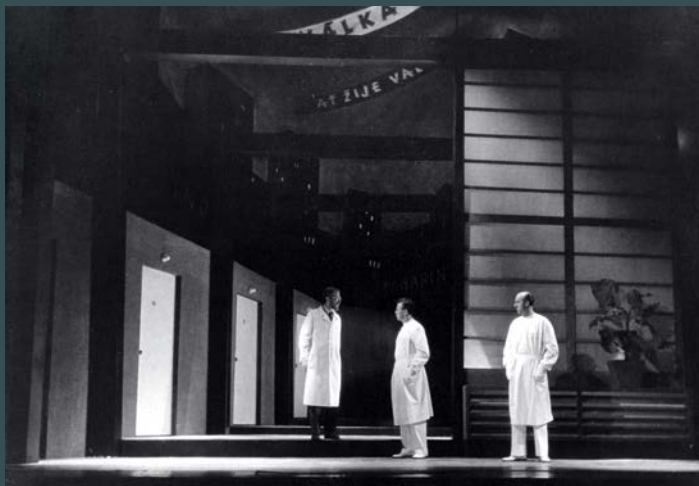
Ve světě války sám Mír musí být tvrdým a neústupným bojovníkem.

(KAREL ČAPEK V PŘEDMLUVĚ K BÍLÉ NEMOCI V ROCE 1937)

AnH

← J. ELSNER V ROLI MARŠÁLA,
A. FERENCOVÁ COBY JEHO DCERA
A A. GSÖLLHOFFER JAKO MLADÝ KRŮG
V **BÍLÉ NEMOCI**, VČD 1958

PŮSOBIVÁ SCÉNOGRAFIE VÝTVARNÍKA
JÍŘÍHO PROCHÁZKY →

PETR DOHNAL DOSTAL MEDAILI MĚSTA PARDUBICE

Den po Divadelním bále v sobotu 12. března se divadlo opět zaplnilo tancechtivými návštěvníky tentokrát **Reprezentačního plesu města Pardubice**, který uváděla Marie Retková, hrál Pirate Swing Band s Jiřím Ševčíkem, zpívala Jitka Zelenková a vystoupilo mimo jiné i akrobatické duo DaeMen. A také byla předána ocenění města.

„Přemýšleli jsme, jakou významnou událost pro udělování ocenění města zvolit. Neumím si představit vhodnější příležitost než ples města. Vždyť velká reprezentativní akce města a ocenění těch, kteří pro ně nemálo udělali, k sobě bezpochyby patří," řekl primátor města Martin Charvát.

Čestnými občany města Pardubice se tak úderem 22. hodiny stali architekt Miroslav Řepa a in memoriam stavitel železnice Jan Perner. **Medaile města obdrželi ředitel Východočeského divadla Petr Dohnal**, vysokoškolský profesor Arnošt Pellant, emeritní ředitel pivovaru Ludvík Štastný a kronikář Zdeněk Veselík. RaS

PETR DOHNAL PŘEVZAL MEDAILI MĚSTA PARDUBICE Z RUKOU PRIMÁTORA MARTINA CHARVÁTA, FOTO JÍŘÍ SEJKORA

JEJICH PODPORU POTŘEBUJEME A DĚKUJEME ZA NI!

Tentokrát bychom chtěli poukázat na společnost, kterou pojí s Východočeským divadlem nejen dlouholetá spolupráce, ale v přeneseném smyslu také náplň její činnosti, neboť stejně jako divadlo poskytuje občanům Pardubic a okolí různé služby a stará se o jejich potřeby, byt se jedná o ty materiální, zatímco divadlo uspokojuje ty duchovní. Firmou, které bychom dnes rádi vyjádřili dík, je obchodní společnost Služby města Pardubic a. s., s níž nás blíže seznámí její ředitelka ING. LEA TOMKOVÁ.

Paní ředitelko, o co všechno se Služby města Pardubic starají?
Jsem ráda, že mně pokládáte právě tuto otázku, protože o rozsahu našich služeb není mezi občany správné povědomí. Nicméně rozsah je tak veliký, že by mi zdaleka nepostačoval vyhrazený tiskový prostor. Proto jen velmi zjednodušeně – staráme se o pořádek ve městě, ale také opravujeme poškozené komunikace, v zimě odklížíme sněh. Zametáme silnice a chodníky, likvidujeme odpady, pečujeme o městskou zeleň (to bohužel jen na části města) a na vše svítíme jedenácti tisíci body veřejného osvětlení.

Vykonáváme i služby veskrze poslední, tím myslím péči o hřbitovy. V krematoriu při smutečních rozloučeních, řečeno vaší terminologií, „dáváme“ každý den několik derniér.

Co aktuálně pro nás připravujete?

V rámci našich možností podporujeme nejen kulturní, ale i sportovní aktivity města. V letošním roce bude město pořádat Olympijský park Pardubice a my budeme jedním z významných podporovatelů. Tuto příležitost využijeme k přiblížení naší práce dětem i dospělým, zábavnou formou představíme naši techniku a poukážeme na důležitost a smysl naší práce.

Proč se vaše společnost rozhodla finančně podporovat Východočeské divadlo?

Protože to má smysl. Divadlo kultivuje lidi. Dobrá hra každého posune na pomyslném žebříčku sebezpoznání. Kdo chce, nalezne kousek sebe v každém představení.

Nutno podotknout, že přispíváte nejen samotnému divadlu, ale dotujete také GRAND Festival smíchu. Jaký je váš osobní vztah k humoru a legraci?

Každá příležitost k tomu, aby byla legrace, je dobrá a nutno ji podporovat. V uspěchané době, kterou žijeme, je těch příležitostí méně a méně. A přitom je smích tak očistný. Ráda se zasměji každé maličkosti, nejvíce se svými vnučkami. Můžu ale říct, že i v práci se často a rádi zasmějeme.

Divadlo navštěvujete pravidelně, čemu dáváte na jevišti přednost – komediím, nebo vážnějším titulům?

Vybírám si podle obsahu a obsazení. Nicméně když o tom teď přemýšlím, asi víc preferuji lehčí žánr. Dokáže mě víc přenést přes každodenní starosti.

Co z našeho současného repertoáru byste doporučila ke zhlédnutí?

Abych byla upřímná, tuto sezónu divadlo trochu zanedbávám. Ne proto, že bych si nevybrala, ale několikrát se mi stalo, že jsem prostě vstupenky musela přenechat někomu jinému z důvodu jiných povinností. Nicméně dvě představení z nedávné minulosti ve mně zanechala velmi silnou pozitivní vzpomínku, a tím byl Amadeus a My Fair Lady. Bohužel již ale na repertoáru nejsou.

Blíží se plenérová představení na Kunětické hoře. Máte ráda divadlo pod hvězdami?

Je to úplně jiná atmosféra, mám pocit, že jsem do děje osobně „vcucnutá“. Když se vydaří počasí, je to úžasný zážitek.

A co se vám jako první vybaví, když se řekne Východočeské divadlo?

V první řadě budova. Je moc hezká. Ale taky Lucerna, první divadelní představení, které jsem zde jako malá holka viděla. Byl to počátek mého kladného vztahu k divadelním múzám.

RaS

„POTLACH“ NA MALÉ SCÉNĚ VE DVOŘE ANEB DUBNOVÉ BEZ NÁPOVĚDY

FOTO M. FIC

Najít termín pro pořad **Bez nápoředy**, ve kterém budou společně vystupovat **PETRA JANEČKOVÁ**, **LADISLAV ŠPNER** a **TOMÁŠ LNĚNIČKA**, byl oříšek, neboť všichni tři jsou v divadle dost vytížení a navržený termín se pokaždé alespoň jednomu z nich nehodil. Několik měsíců jsme to tedy odkládali. V pondělí 18. dubna se ale snad konečně všichni sejdem.

Když jsme plánovali téma, které by je zajímalo, nebo hledali nějakou vzájemnou spojitost (kromě toho, že Láda s Petrou jsou životními partnery a s Tomášem se mají prostě a obvykle rádi), tak se Láda v jedné chvíli rozzářil a řekl: „Tak uděláme potlach.“ Uprímne řečeno, dost mě to vylekalo. Copak já vím, co to vůbec je? Na stránkách internetového vyhledávače jsem našla definici a zjistila jsem, že název potlach se používá pro typické trampské srazy.

Trampové?! Vybavuju si lidi v maskáčích, v jedné ruce ešus, ve druhé klacik s opěkaným buřtem, jak u ohně zpívají Rosu na kolejkách. Pro mě je to naprosto neznámá planeta. Možná protože tramping nebyl nikdy na Slovensku, kde jsem většinu života žila, tak výrazný společenský fenomén jako v Čechách. A už úplně minul moji generaci. Jistěže si i já pamatuju na ty hudebně obdařené kamarády, kteří hráli na tábořech na kytary, obvykle špatnou češtinou české trampské písně... Slovenská trampská píseň totiž neexistuje. A taky si vybavuju ten bezbřehý obdiv k nim i první lásky... Protože když muž zahráje na kytaru, okamžitě se dotkne (téměř) všech dívčích srdcí. Takže fajn, řekla jsem si, Láda s Tomášem budou hrát na kytary, a to vím, že jim jde. Ale Petru znám spíš jako (skvělou) muzikálovou zpěvačku,

bude ty písně znát? No, nebudu víc mudrovat, nechám se překvapit. Vždyť konečkonců trampské hnutí je primárně založeno na přátelství či kamarádství, přirozeném humanismu, elementární úctě k druhému člověku i přírodě a lásce k romantice. A to všechno jsou hodnoty, které se mi líbí a určitě zajímají i naše diváky.

Nečekám, že na Malé scéně ve dvoře zapálíme oheň a uvaříme guláš, to by nám zřejmě z důvodů bezpečnostních a protipožárních opatření neprošlo. Ale na gulášek, který uvaří pánové, se už těším. A taky na povídání o divadle, životě, o plánech do budoucna. Věřím, že to bude zajímat i diváky. Konečkonců Petra Janečková a Láda Špiner stojí už mnoho let na výsluní diváckého zájmu, patří k nejoblíbenějším hercům v našem souboru. Hrají velké role a sklízí za ně zasloužený obdiv. Láda byl dvakrát v užší nominaci na Cenu Thálie, jednou ji získal. Jeho Mefisto, Amadeus, Cabaretier či Peer Gynt jsou nezapomenutelní. Umí bavit i v komediích, vzpomínám třeba na Černou komedii, A je to v pytlí, Bláznivě nůžky. Z menší role dokáže vydolovat maximum a okamžitě na sebe strhne pozornost.

Petra je v našem divadle osmnáct let a od samého počátku patří mezi nejobsazovanější herečky. Pro své pěvecké a tanečně-pohybové schopnosti je často obsazovaná do muzikálových rolí, asi nejznámější je její květinářka Líza Doolittleová v My Fair Lady. Ale nezapomínejme ani na Zpívání v dešti, Jeptišky a mnoho dalších. Kromě komediálních rolí však umí zaujmout i ve ztvárnění dramatických postav, naposledy třeba v inscenaci Duše – krajina širá.

A nakonec Tomáš Lněnička, který do VČD přišel z Klicperova divadla v Hradci Králové, jak sám říká, našel zde fajn lidi a do hereckého souboru okamžitě zapadl. Režisér Michael Tarant ho před třemi lety zapadl do postavy Nikoly v Baladě pro banditu a na začátku této sezóny mu svěřil obrovskou a krásnou roli Jakuba Jana Ryby v inscenaci Hej, Mistře!

Ano, o tom všem si můžu s těmito herci povídat. Anebo o tom, jak odpočívají, co nejraději dělají, co rádi jedí a jestli si to umí uvařit a co vtipného řekly jejich děti. Pokládat otázky však můžou i sami diváci, kteří přijdou na Malou scénu a stráví se mnou a mými hosty devadesát minut. Třeba nezapomenutelných.

JaU

POSLEDNÍ NÁVŠTĚVA IRSKÉHO OSTROVA INISHMAAN

P. BOROVEC V ROLI BILLYHO, FOTO L. SIKKAN

Na Malé scéně ve dvore nás ve čtvrtek 28. dubna naposledy pobaví i dojme příběh tělesně postiženého mladíka Billyho, jenž je hlavní postavou hry **Mrzák inishmaanský** jednoho z nejvýznamnějších dramatiků současnosti Martina McDonagha. Drsnou i melancholickou tragikomedii z nedostupného irského venkova o plnění snů a překračování vlastních hranic, v níž titulní roli ztvárňuje Petr Borovec, na Malou scénu uvedl Ladislav Špíner, který ji zde nejprve v roce 2012 nastudoval jako jednorázové

čtení v rámci cyklu Herecká dílna a o dva roky později ji režíroval už jako plnohodnotnou inscenaci na repertoáru. Premiéra se uskutečnila 12. dubna 2014, a inscenace, která se setkala s kladným přijetím veřejnosti (i té odborné), se dočkala 34 repríz, což ji řadí do ranku úspěšných pardubických her.

Úspěch potvrzuje i zájem organizátorů mezinárodního **Festivalu Martina McDonagha** pořádajícího Divadla U mostu v Permu, jehož ředitel, významný ruský režisér Sergej Fedotov nás oslovil

(pozdě, ale přece) s nabídkou, abychom v říjnu s naším zpracováním „Mrzáka“ na festivalu vystoupili. V současné době se v Permu scházejí festivalové přihlášky a DVD s nahrávkami McDonaghových inscenací, poté zasedne odborná komise a ke konci sezóny bychom se měli dozvědět konečný verdikt poroty. V Pardubicích tedy již končíme, ale na podzim možná poletíme do Ruska... Což by byla definitivní, ale sladká tečka za divadelní poutí našeho Mrzáka inishmaanského.

RaS

Na Malé scéně se sejdou filharmonici a rockeři

Agentura **Pardubický bigbeat** **včera a dnes** už několikátou sezónu pořádá na Malé scéně ve dvoře koncerty rockových kapel nejen z našeho regionu. Ve středu 20. dubna se však koncert neponese jen v bigbeatovém rytmu, neboť na jednom pódiu vystoupí vedle pravých rockeřů také členové Komorní filharmonie Pardubice (duší ale možná také rockeři).

„Šťastná náhoda svedla kdysi v jednom pardubickém rockovém klubu dohromady Corvus quartet a Simulantenbande. Členy pardubické filharmonie a rockery, kteří začínali v 60. letech. Padli si do noty

natolik, že se rozhodli vystupovat společně. Nejen každý soubor za sebe, ale i všichni pospolu,“ říká Jaroslav Klas z pořádající agentury.

Smyčcový **Corvus quartet** doplněný saxofonem a trubkou interpretuje kromě Ježkových skladeb či filmových melodií i osobité úpravy rockových písní. Kapela **Simulantenbande** kromě bluesových standardů hraje hlavně skladby Yardbirds a Rolling Stones. Obě uskupení se během večera představí nejen ve svém repertoáru, ale hlavně při společném hraní.

RaS

Dvojnásobný otec JOSEF PEJCHAL

V posledních únorových dnech vládla zákulisím velká nervozita, která pramenila nejen z blížící se premiéry Konce masopustu, ale i termínu porodu manželky Pepy Pejchala Darji. Pepa samozřejmě chtěl být u porodu, ale jak to skloubit s fermanem? Nakonec osud stál při Pepovi i statečné Darje a my se před dopolední veřejnou generální zkouškou „Masopustu“ v pátek 26. února z odposlechu, kterým inspicienti volají herce na výstupy, dozvěděli, že Darja ráno porodila dceru Zoe. Šťastný Pepa do našeho divadelního mikrosvětů s radostí vyhlásil: „Darja byla tak hodná a s porodem počkala na dobu mezi představením a ranní zkouškou. Naše dcera přišla na svět po čtvrté hodině ranní, měřila 48 cm a vážila 3,02 kg. Maminka i dcerka jsou zdravé a v pořádku.“

GRATULUJEME!

RaS

ZOE PEJCHALOVÁ

HEREC HERCI

ANEBO VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

Naposledy zpovídaná LÍDA VLÁŠKOVÁ si k rozhovoru vybrala svoji dlouholetou kolegyni a sousedku z šatny JINDRU JANOUŠKOVOU. Proč se jmenuje Jindra a jak vypadá její všední den, se dozvíte v následujícím nedělním rozhovoru ze starého města, kde obě herečky bydlí jen pár desítek metrů od sebe. **ANH**

J. JANOUŠKOVÁ JAKO MARTHA V KDO SE BOJÍ VIRGINIE WOOLFOVÉ? FOTO J. VOSTÁŘEK

Lída: Jindro, známe se už strašně moc let (nebudu říkat kolik!), ale kupodivu dřív než tebe jsem znala tvého tatínka. Co kdybys něco prozradila o své rodině?

Jindra: Tatínek byl sólistou karlínského divadla. Ve společnosti byl velice oblíbený, když se něco slavilo, stal se z něj bavič, hrál na klavír a byl to zkrátka úžasný společník, právem velice úspěšný u žen. Naproti tomu doma panoval takový jemný teror. Držel mě hrozně

zkrátka. Ale vždycky jsem k němu vzhlížela, chodila za ním do divadla a z portálu jsem viděla snad všechna jeho představení.

Lída: No však takhle jsem právě tvého tatínka poznala já – když jsem chodila se svou maminkou na operety do Karlína. A co tvoje maminka?

Jindra: Moje maminka byla o osm let mladší než tatínek a byla to velice krásná žena. Však si ji také

tatínek velmi hýčkal. I když jsme kolem sebe často mívali spoustu „tet“, jeho ctitele, maminka se vždycky měla jako v bavlne. Nevěděla, jak se platí složenky, ale úžasně vařila, a tatínek byl na dobré jídlo. Když šla nakupovat, jedině s tatínkem. To se dřív tak chodilo, všechno se vybíralo a kupovalo společně.

Lída: Teď už je prostě jiná doba... Víš, co by mě zajímalo? Jak je to vlastně s tvým jménem? Víím, že slavíš svátek na Jindřicha.

Jindra: To je jednoduché, tatínek chtěl prostě chlapečka. Z prvního manželství měl totiž dceru, takže toužil po synovi. Sestra se jmenovala Jana, líbilo se mu to JJ – Jana Janoušková. Já mám monogram stejný, ale jsem Jindra, dostala jsem prakticky chlapecké jméno – Jindra jako Jindřich. Mám to napsáno i v rodném listu. Je pravda, že tenkrát ani jméno Jindřiška neexistovalo, takže jinou možnost než slavit na Jindřicha jsem vlastně neměla. Když jsem byla hodná, říkali mi Jindruško, ale Jindřiško mi doma nikdo neříkal.

Lída: O svém herectví už jsi toho řekla do rozhovorů hodně. Víím, že toho běžně stíháš opravdu víc než dost. Právě teď jsi příběhla po celodenním záprahu, přestože je neděle, den sváteční. Jak to všechno zvládneš?

Jindra: Mám toho hodně, ale všechno – cukrárna atd. – mě hrozně baví. I když přiznávám, že někdy je toho moc, obzvláště teď když se dělají daňová přiznání... A já jsem na účty hrozná bordelářka! Teď jsem zase něco hledala, vždycky ty papíry někam založím, třeba do novin, a pak je nemůžu najít. (SMÍCH)

Lída: Ale nemůžeš být přece taková bordelářka, když to pak najdeš!
Jindra: Našla jsem to, ale je to někdy kruté. Všechny ty faktury a povolení. Je toho zkrátka moc. Navíc nám, drobným podnikatelům se pořád hází klacky pod nohy, jako např. teď s těmi pokladnami...

Lída: Tak na to se jistě těšíš!
Jindra: No... Musím hlavně šetřit, protože ta pokladna vyjde zhruba na dvacet tisíc. Když nenašetřím, cukrárnu zavřu a bude to!

Lída: To by byla škoda! Přece jen už jste si vybudovali nějaké jméno. Doufám, že se těmi „novinkami“ nenecháte odradit! Když dělal Tomáš Lněnička rozhovor se mnou, ptal se, jak vypadá můj běžný den. Vzhledem k tomu, že jsi tak zaneprázdněná žena, myslím, že by bylo mnohem zajímavější, kdybys popsala spíš ty ten svůj.

Jindra: Můj den? No, ráno vstanu asi v sedm. Treba v pondělí jedu kupovat veku, šunku a salát, aby byl čerstvý. Udělám chlebičky, které musí být o půl deváté v cukrárně. Pak přijde prodavačka, pustím ji do cukrárny, zkontroluju zboží a na devátou hodinu jdu na zkoušku. Po zkoušce se podívám, jak to vypadá v cukrárně, a večer jdu na představení. Takže vlastně úplný leháro! (SMÍCH) Když nemám představení, tak udělám v šest uzávěrku, spočítám tržbu, založím všechny faktury atd. Mezitím se třeba učím text, i když většinou mi na učení nezbyde čas dřív než večer, a to mi zpravidla dřív nebo později padne hlava do textu, a když se probudím se slinou u pusy, zjistím, že neumím vůbec nic! (SMÍCH) Jó a ještě mám pejska Amy, je to pražský krysařík, a s ní se snažím jít 4x denně ven. Ale teď je zima, tak ji spíš přemlouvám.

Lída: Abych se ještě vrátila k tvé rodině – pověz mi něco o svých bezvadných dcerách.

Jindra: Je to složité... Jsem matka, co všechno hrozně prožívá, v tomhle asi nejsem úplně normální. (SMÍCH) Jakékoli průšvihy, neštěstí a neúspěchy svých dcer prožívám mnohem víc, než jsem kdy prožívala svoje vlastní. Na druhou stranu cestičku jim nikdy neuhrajuju. Tereza teď píše bakalářskou práci, má ji do čtvrtky odevzdat. Včera jsem se jí ptala, jestli už má hotovo, ona na to, že ještě ne. A já jí povídám: „Počkej, za chvíli to máš odevzdat.“ A Tereza mi řekne: „Když to nebude teď, bude to v září...“ Ale na její obhajobu musím říct, že si už vydělává, a proto školu nestíhá. S Eliškou prožívám její angažmá v příbramském divadle. Ráda jezdím na její premiéry.

Lída: Eliška s Terezkou spolu jako sestry vychází? Když teď bydlí v Praze v jednom bytě...

Jindra: Ano. Myslím, že dřív jsme byli tím problémem my – rodiče. Vždycky před námi ukazovaly,

jak ta druhá je nemožná. Z toho právě pak vznikaly jejich největší hádky a konflikty. Ale takhle, když jsou spolu, musí se nějak dohodnout, tolerovat. (SMÍCH)

Lída: Jindro, většinou to každý z nás nerad slyší, ale je to prostě fakt. Oslavíš letos životní jubileum...

Jindra: Pořád si to nějak nepřipouštím. Ale něco jsem si uvědomila, je to asi psychická záležitost. Když přijde tenhle věk, člověk si řekne: „Už bych asi neměla dělat takové věci...“ Myslím tím: „Už bych se asi měla jinak chovat, jinak oblékat.“ Ale na druhou stranu si říkám, ať si všichni trhnou nohou. Jediná změna je, že už si na sebe nevezmu minisukni. Když mi bylo padesát, nevnímala jsem žádnou výraznou změnu. Měla jsem ještě i docela malé děti. Já vím, že v důsledku je to úplně jedno. V divadle máme pořád spoustu práce a úkolů... Ale každý den, když se na sebe podívám do zrcadla, říkám si, měním se. Teď jsme právě měli sraz se spolužáky z DAMU po těch x letech, co jsme absolvovali. A víš, co bylo hrozné? Někteří mě vůbec nepoznali! (SMÍCH)

Lída: Ale to je nesmysl! Možná neměli brýle. (SMÍCH) Hele, moje maminka říkala: „Do sedmdesáti to šlo.“ Tak to máme ještě času dost! (SMÍCH)

L. VLAŠKOVÁ JAKO HOSTINSKÁ BENDOVÁ V HEJ, MÍSTŘEL, FOTO J. FAUKNER

On-line s Janem Musilem

Náš zpravodaj vám pravidelně nabízí rozhovory s herci a členy inscenačních týmů připravovaných či uváděných her, při jejichž čtení se však vždy musíte spolehnout pouze na autora rozhovoru, který se ale nemusí strejit do zájmu vaší zvědavosti. Proto čas od času přicházíme ve spolupráci s internetovým kulturním portálem www.scena.cz s rozhovory, které jsou zcela ve vaší režii. Otázky kladete pouze vy, je jen na vás, na co se zeptáte.

Do pravidelného on-line pořadu **NetHovory**, který má už přes 700 dílů, tentokrát přijal pozvání **JAN MUSIL**, který se během jedné hodiny vynasnaží živě odpovědět na veškeré zaslané dotazy. Do pomyslného „křesla pro hosta“ za počítač Honza usedne ve středu 20. dubna v 17.00 hodin, od 19.00 hodin ho pak budete moci i živě vidět v inscenaci *Jistě, pane ministře*. Dvaatřicetiletý rodák z Opavy, absolvent Janáčkovy konzervatoře v Ostravě přišel do Pardubic v roce 2008 z Moravského divadla Olomouc. Je nejen hercem, ale i scenáristou a začínajícím dramatikem, na Malé scéně jsme v rámci cyklu Herecká dílna s úspěchem uvedli jeho prvotinu s názvem *Svět v parku*. S herečkou Gabrielou Mikulkovou má dvouletého syna Jonáše. Honza prý umí absolutně všechno, akorát to neumí vždy použít, takže není schopen dokázat, že to umí. Zatím neví, co je pro něj v životě nejdůležitější, ale až na to přijde, určitě to prozradí – a možná to bude právě při našem NetHovoru...

Tolik snad jen na úvod. Pokud vás Honza zajímá, proklikejte se na stránkách www.scena.cz k NetHovorům, kde zanechte svou otázku, nebo si počkejte na středu 20. dubna a ptejte se přímo. Honza se na vás už těší!

RaS

- ✎ JAKO CHARLES WYKEHAM V *CHARLEYOVĚ TETĚ*, FOTO I. MICKAL
- ← S P. DOHNALEM V *JISTĚ, PANE MINISTŘE*, FOTO J. VOSTÁŘEK

Divadlo podporuje SVĚTOVÝ DEN POROZUMĚNÍ AUTISMU

1. dubna se v Pardubicích uskuteční již 4. ročník akce zaměřené na zvýšení povědomí o autismu s názvem **Mám svůj svět, ale mám vás rád**, kterou se rozhodlo podpořit také Východočeské divadlo.

Den v modrém – v barvě, která symbolizuje schopnost porozumění a komunikace, což jsou oblasti, v nichž lidé s poruchami autistického spektra potřebují nejvíce podpory a pochopení – začne v 9.00 hodin u Tipsport areny Modrým průvodem, do něhož se mohou zapojit všichni, kteří chtějí podpořit potřebu pomoci osobám s poruchami autistického spektra. Průvod bude přibližně v 10.30 hodin zakončen společným vypouštěním modrých balónek na Pernštýnském náměstí.

Další aktivitou připravenou na 1. a 2. dubna je zapojení se do celosvětové akce s názvem **Light It Up Blue** (Rozsvítíme se modře). Rozsvítit se modře a tím vyjádřit alespoň morální podporu lze jakkoliv – osvětlením budov (připojí se i Východočeské divadlo), rozsvícením modré žárovky v domovech či kancelářích, obléknutím se do modré barvy nebo připnutím si modré stužky na kabát. Jakákoliv podpora touto formou je vítána.

„Akcce ke Dni autismu však budou v Pardubicích a Pardubickém kraji probíhat i během celého dubna. Těšit se můžete na přednášky, konference, výstavy i dny otevřených dveří,“ říká Gabriela Bělková, ředitelka Dětského rehabilitačního centra Lentilka. Konkrétní program aktivit naplánovaných nejen na den 1. dubna, ale i na další dny tohoto měsíce bude k dispozici na www.ric.cz nebo www.drclentilka.cz. RaS

Když němé tuáře promlouvají

Kočíř miláček dramaturgyně Jany Uherové, kteří se představili v minulém zpravodaji, jsou krásní a milí, ale poněkud klasičtí, že ano. To herečka **VERONICE MACKOVÉ** dělají společnost mnohem exotičtější zvířecí druhy!

Jeníček (krajta královská): Musím přiznat, že mě nesmírně těší, že jako jedna z mála se mě má panička nebojí – naopak! Miluje mě! Nejvíc si užívám chvíle, když mě vytáhne z terária, kde většinou jen ležím a lenoším, a sedne si se mnou k televizi. Jelikož jsem studenokrevný (prosím neplést se slovem chladnokrevný!), dokážu se k ní tulit klidně i čtyři hodiny a užívat si tepla, jež mi předává. Máme se rádi už deset let!

Bobiš (agama vousatá): Má panička mě dostala jako dáreček k Vánocům a se slzami v očích mi dala jméno Bobiš. Před týdnem mi koupila nové bydlení a obstarala vynikající stravu, takže se u ní mám jako agama v žitě. Trochu ji zlobím, protože jsem ještě v pubertě. Utíkám, když si mě bere do ruky, zmatkuju a bývám nervózní. Ještě stále si zvykám, ale snad to půjde rychle, když je na mě tak hodná. AnH

BORIS ŠLECHTA OPĚT V PARDUBICÍCH

Premiéru Bílé nemoci v sobotu 23. dubna předznamená vernisáž výstavy obrazů pardubického rodáka, herce, malíře a autora Borise Šlechtu, jehož jste mohli vidat i na našich divadelních prknech, neboť byl v letech 1999-2001 ve Východočeském divadle v angažmá. Nyní se do Pardubic vrací v pozici výtvarníka, jeho díla budou až do konce stávající divadelní sezóny zdobit foyer.

Boris Šlechta se narodil v roce 1937, vystudoval Vyšší školu uměleckého průmyslu v Praze. Po krátkém působení v pozici propagačního výtvarníka v KOH-I-NOOR Děčín nastupuje jako kulisák s možností stát se hercem do mladoboleslavského divadla. Zde dostává i první roli v Poprasku na laguně. V roce 1960 odchází do Hradeckého lout-

kového divadla (pozdějšího Divadla Drak), kde zpočátku působí jako výtvarník, ale velmi brzy se stává loutkohercem a členem uměleckého souboru. Roku 1992 se vydává na cestu nejisté kariéry „volného“ umělce. Jako host začne působit v Klicperově divadle v Hradci Králové, kam je brzy přijat do uměleckého souboru (1992-1997). Po odchodu do penze hostuje ve VČD, kde je posléze i tři roky v angažmá. V době jeho hereckého působení se začínou prosazovat také jeho výtvarné ambice. Roku 1988 poprvé vystavuje svá plátna, ilustrace a loutky na Duchcovském zámku. Později se prezentuje i na dalších samostatných a společných výstavách. Jeho loutky hrály v řadě divadel, také působil jako technolog loutek a loutkářský poradce. Rovněž

se věnoval ilustrační tvorbě (hlavně v samizdatových vydáních). RaS

JOSEF LÁSKA SE MĚNÍ VE ZVÍŘE

Nebojte se, Pepa nám nevlíčí, je stále milý a slušný, jen se už chystá na roli Zvířete v připravované inscenaci Hrubínovy verze pohádky **Kráska a zvíře**, ve které mu partnerkou bude jak jinak než půvabná Veronika Macková. Tajemný příběh pro celou rodinu o dobru, zlu a zázraku lásky bude režisrovat Petr Novotný, jenž si ke spolupráci přizval zpěváka a hudebního skladatele Michala Hružu, který hru doprovodí hudbou a písněmi.

A protože Pepa nemá tvář zvířete, naše maskérna si ho už pozvala do své dílny, kde mu vlásenkářka Ivona Stanková s rekvizitářem Vládou Chmelařem zhotovili sádrový odlitek obličeje, podle nějž bude vznikat maska. Jak bude nakonec Pepa ve hře vypadat, uvidíte v červnu na Kunětické hoře. Premiéry se v tomto magickém prostoru pro pohádku jako stvořeném usku-teční o víkendů 11. a 12. června, ty pak následně doplní šest předprázdninových repríz pod širým nebem. RaS

PEPA JE UŽ PŘIPRAVEN NA SVOU DÁVKU SÁDRY...

... A TEĎ UŽ JEN VYDRŽET, NEŽ SÁDRA ZTVRDNĚ!

FOTO I. STANKOVÁ

INTERNATIONAL FESTIVAL
**Jazz
Dance
Open 2016**
SINCE 2004

Východočeské divadlo Pardubice

Středa 1. 6. 2016 – úterý 7. 6. 2016

VÝSTAVY | EXHIBITIONS

XIII. ročník festivalu otevře výstava Evy Tomkové – „VERŠOKRESBY“. Výstava vítězných prací dětské výtvarné soutěže „Kreslíme a malujeme s festivalem 2016“. Foyer divadla, přizemí.

Sobota 4. 6. 2016, 19.00

GALAVEČER | GALAEVENING

Fotografie Evy Stanovské. Mistr světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valerij Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR) BIJOU CAMARA & GUINEE TOUMBOUI (AFRICA) DANCE GROUP LĚFAMM (NL) DANCE GROUP BEATSLIDERS (NL) THE OGAWA SCHOOL OF JAPANESE TRADITIONAL DANCE (JAP)

Neděle 5. 6. 2016, 17.00

SOUTĚŽNÍ DEN | COMPETITION DAY

Fotografie Evy Stanovské. Udílení Cen mezinárodní poroty a diváků. Dekorování vítězů soutěže „Kreslíme a malujeme s festivalem 2016“. Show Mistra světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valerij Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR) DANCE GROUP LĚFAMM (NL) DANCE GROUP BEATSLIDERS (NL) SAINT PETERSBURG CONTEMPORARY DANCE THEATRE (RU)

Pondělí 6. 6. 2016, 10.00

DANCESHOW

Zadáno pro školy. Fotografie Evy Stanovské. Mistr světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valerij Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR) DANCE GROUP LĚFAMM (NL) DANCE GROUP BEATSLIDERS (NL)

Taneční sál Konzervatoře Pardubice

Pondělí 6. 6. 2016, od 14.00

DÍLNY | WORKSHOPS

Výuka pro všechny zájemce bez rozdílu věku a taneční zdatnosti. Lekce lze sledovat jako divák.

Rezervace: +420 776 088 093

14.00–15.10 SARA ELMANITI (NL) – AFRO DANCE | 15.20–16.30 TERU OGAWA (JAP) – JAPANESE TRADITIONAL DANCE | 16.40–17.50 BORIS TERESHKIN (RU, SIBERIA) – URBO JAZZ | 18.00–19.10 ANDREY MAMAEV (RU, SIBERIA) – BROADWAY JAZZ | 19.20–21.30 MARINA ZAPESOCKAYA, VALENTINA VAMBOLT (RU) – DRAMA ACTING IN DANCE PERFORMANCE

Jazztangens Club

Úterý 7. 6. 2016, 20.00

OLGA SERGEYEVA & BORIS TERESHKIN ZPÍVAJÍ JAZZ (RU, SIBERIA).

Večer se koná ve spolupráci festivalu s Jazztangens Club

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK:

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO PARDUBICE

od 1. dubna 2016

+420 466 616 432

obchod@vcd.cz

JAZZTANGENS CLUB

Jindřišská 698

jazztangens@flx.cz

TICKETPORTAL

www.machovadance.cz

www.vcd.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 WWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮČOVNA KOSTÝMŮ
 JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 466 616 423
 TELEFON: 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
 PÁTEK 10:00 - 24:00
 SOBOTA 15:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

Synthesia

Chemie pro budoucnost

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
 OPATOVICE

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

 Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

 Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

Alukov
 DOTVÁŘÍME DOMOV...

 NADACE
 LENKY A ROMANA
 ŠMIDBERSKÝCH

[jhv - engineering]

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

LOUDA
 AUTO

 deník

 Pardubice
 Český rozhlas

 ZUBR
 PARDUBICKÁ TELEVIZE

 Country
 RADIO

 RADIO
 ČERNÁ
 HORA

TV

Informační server
 WWW.PARDUBICE.CZ

 Radio
 Pohoda
 ROCK & BEAT
 WWW.RADIOPOHODA.NET

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

 ComArr

BARTH MEDIA

 HAK

 P
 CENTRUM

 VCES
 VÝCHOVOTVŮRČÍ CENTRUM

 MULTI

 Kavárny

era

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ DUBEN 2016 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. ONDRUŠKOVÁ A J. PEJCHAL, KONEC MASOPUSTU, FOTO J. FAUKNER